

og i 1906: 1,148. Nu skal jeg jo ingenlunde lægge Skjul paa, at Assessorernes Antal siden 1861 er forhøjet noget, men det kan ingenlunde veje op imod eller forsvare, at Arbejdet er blevet saa betydelig forøget, uden at de have faaet nogen større Løn. Og i de nævnte Tal er slet ikke indbefattet de Kendelser, som afsiges ved Skiftekommissionerne og meget andet af lignende Art. For Gældskommissionens Vedkommende stiller det sig saaledes — den beklædes jo af en enkelt Dommer, men i en stor Mængde Sager voteres der af 5 Dommere —, at der i 1863 inkamineredes 3,048, men i 1906 omtrent 15,000 Sager, og der blev i sidstnævnte Aar afsagt Dom i saadan noget som 2,700 Sager, saa man kan forstaa, at det ikke er nogen Sinecure at beklæde disse Embeder. Det er virkelig et i høj Grad anstrengende og besværligt Arbejde, ligesom det Arbejde, man maa kræve, og saa stiller meget store Fordringer til vedkommende i Henseende til Dygtighed og andre udmærkede Egenskaber. Hvad jeg saaledes har nævnt om Dommerne i Overretten, gælder ikke mindre om Assessorerne i Kriminal- og Politiretten, med Hensyn til hvilke jeg dog ikke her skal komme ind paa en Statistik, thi det turde være alle bekendt, i hvilken Grad ogsaa de Herrer Assessorer der ere overlæssede og overanstrengte med Arbejde. Men hvad jeg her har sagt om Dommerne i Kollegialretterne, det gælder i lige saa høj Grad om alle de andre Embedsmænd, der ere ansatte under disse Retter. Det gælder om Justitssekretærene, som begynde med en Gage af 2,800 Kr., skønt de først opnaa deres Embeder i en Alder af henved 40 Aar, og kun naa op til 4,000 Kr. + 432 i Sædomskrivning, som jeg før nævnedes. Det samme gælder Auktionsdirektøren i København, Cheferne for Brevskriverkontorerne — det er ogsaa overordentlig vigtige Stillinger —, Byfogeden og Skifteskriverne. De have alle i Begyndelsesage 2,800 Kr., men burde dog i det mindste lønnes som Kontorchefer. Deres Stillinger ere ganske sikkert i alle Maader lige saa vigtige og kræve lige saa stor Anspændelse af aandelige Kræfter som Kontorchefernes. Ligeledes staa Fuldmægtigene under Overretten ikke tilbage for Fuldmægtigene i Ministerierne. De kunne imidlertid kun naa op til 1,800 Kr. med et mindre Tillæg, medens Fuldmægtigene i Ministerierne efter det Forslag, som forhaabentlig snart vil blive vedtaget, skulle begynde med 2,400 Kr. og slutte

med 3,300 Kr. Fremdeles gælder det Assistenterne i Overretten, som særlig fortjene en Lønforhøjelse. Deres Lønninger ere maaske de usleste af alle. De begynde med 1,000 Kr. og kunne ikke naa op over 1,400 Kr., selv naar de have arbejdet mellem 12 og 15 Aar. Af Protokolførere i Kriminalretten have de fleste — jeg tror 8 — kun 1,400 Kr., medens 3 ere naaede op til den svimlende Gage af 1,800 Kr., foruden maaske et ringe Lønningstillæg. Saaledes lønnes Folk i Stillinger, som kræve de paagældendes stadige, uafbrudte daglige Arbejde. I Forbindelse hermed skal nævnes Betjentene under Retterne, som ikke kunne opnaa mere end 1,100 Kr. uden Pensionsret, medens derimod Lønningerne for Bude i Centraladministrationen foreslaas adskiligt højere og deres Stilling i det hele forbedres.

Jeg maa altsaa spørge: Hvorfor venter man? Hvorfor lader man dem, hvis Lønninger ere fastsatte for den allerlængste Tid siden, vente? Ja, Svaret lyder i Regelen: Det er for Retsreformens Skyld, det er den, vi vente efter. Men der er jo ingen nødvendig Sammenhæng mellem de to Ting, og er der nogle Mennesker, der ere uskyldige i, at vi ikke have faaet en Retsreform, er det vistnok Dommerne og alt, hvad der hører ind under Domstolene, for de ere jo ikke med til at tage Bestemmelse om disse Ting og have ingen Indflydelse derpaa. Det er, som alle vide, der have beskæftiget sig med disse Sager en Del her, en vanskelig Reform at føre igennem. Den højtærede Justitsminister har ved sit sidste Forslag ryddet en ikke ringe Sten, maaske flere, af Vejen, saaledes at der maaske er bedre Udsigt end før til at faa Sagen igennem. Men dog er der endnu adskillige Vanskeligheder at overvinde, saa det kan vare en rum Tid, inden man bliver enig. Og hvis det varer en Del Aar, inden Retsreformen træder i Kraft, skulle Dommerne og alle Embedsmændene i Retterne da blive ved at vente? Jeg forstaaer meget vel, at man kan sige, at man ikke kan fastsætte Lønningerne med en Fremtid for Øje, som man ikke fuldt kender. Men saa maa man lade være dermed, det forlanges slet ikke, man kan jo ved en midlertidig Lønningsforbedring bringe Lønningerne op i Højde med, hvad der nu bliver vedtaget for Centraladministrationens Embedsmænd. Hvorfor skulde man ikke kunne foretage en saadan midlertidig Lønningsforbedring? Den højtærede Minister ytrede, at de for-